

Sjunde roten, tomt 22

Kvarteret Köpmannen

Nittonde roten 1637–57

Sillgatan öster om östra Hamnen södra sidan

Nionde roten 1657–70

Västra delen av 7.22

Anders Böcker R19

1637–38: 2 mtl

Henricus Cantor R19 1637: 2 mtl

Arfwed Andersson R19 1648: 2 mtl, 1649: 1 mtl, *Arfwed skolappare R19*: 1 mtl

Jores Tiesson 1648

Simon (Johansson) skomakare *R19* 1643: 6 (begr. 11.7.1744) 7.22

Simon skomakares Enkia R19

1644: 6 mtl, 1645: 5 mtl, 1646–47: 4 mtl

Margareta (el. Martha) Simons *R19* Margareta Simons 1648 Martha Simons 1648–49, 1653 3 mantal, 1650–52: 2 mtl

Efter Martha Simons på den plats hon stått:

Görge Uthermarck (Jören Uttermarck) *R19* 1654: 2 mtl, 1655: 3 mtl, 1656–57v: rote 9, 1657h: 3.16, 1658: 10, 1659–1661: 3, 1662: 2½, 1663: 2, 1665–69. Sedan 1670–73 i den av familjen Schultz ägda 2.45, Sidenv.

Claes Simonsson 1665–66

Simon Johansson skomakare var stamfader till den i Göteborg mycket kända släkten Schultz. I Kristine vigselbok noterades den 13.9.1653 vigseln mellan Jürgen Jacobsson Uttermarck och ”Marta Johansen”. Det framgår av kämnärsrättsprotokollet den 24.11.1665 att bruden var Simon Johansson skomakares änka, eftersom Jürgen Jacobsson Uttermarck vid detta tillfälle krävde *Gabriel Jönsson* på dennes hustrus skuld till Simon skomakare. Under sin tid som änka hade ”Martha Simons” (född Brandt) varit verksam som skuterredare, troligen en fortsättning på Simon skomakares rörelse. Den 22.9.1652 behandlades i rätten ”en tvistig sak” mellan välborne herr *Hans Maklier* och änkan Martha Simons. Sommaren innan hade något köpmannagods från Martha Simons skuta smugglats förbi tullen sedan skutan ankommit från Holland men smuglingen hade upptäckts, varför både skuta och gods i enlighet med tullförordningarna hade konfiskerats. Eftersom smuggelgodset hade varit märkt H. M., så hade Martha Simons beskyllt Hans Maklier för att ha ägt godset och för att ha utpraktiserat det från skutan. Hon ansåg, att han var skyldig att ersätta skutans värde, eftersom den beslagtogs genom hans förvållande. Men nu hade

Hans Möller gått ed på att köpmansgodset tillhörde honom och ej *Hans Maklier*, något som han också bekräftade med brev från sin faktor *Niclas Vermehrens* i Amsterdam, Dessutom hade hustru *Marthas* son *Simon Simonsson*, som hade varit i skepparens ställe på skutan, tillstått, att *Hans Möller* hade lovat honom 6 rdr för att smugla godset från skutan.

Martha Jansen, född *Brandt*, avled vid 67 års ålder och begravdes den 8.4.1669. Den 2.5.1670 besvårade sig *Simon Simonsson* och hennes måg *stadens notarie Enoch Wättring* på sina och de frånvarande syskonens och svågrarnas vägnar över deras styvfader *Jörgen Uttermarcks* förhållning av arvsdelningen efter deras mor *Martha Brandt*. Den 20.12.1672 inlade *Jürgen Uttermarck* en skrift mot *Simon Simonsson*, som ej ville lämna sillfisket för att delta i arvskiftet.

Simon Simonsson

var även i fortsättningen verksam som skeppare. År 1666 stämde han av *Hans Andersson* från *Helsingör* (genom *Daniel Pettersson* i kämnärsrätten i augusti, överrätten den 7 november). *Simon Simonsson* hade i brev begärt, att *Hans Andersson* skulle tinga en styrman på *Riga*, vilket han efterkommit men *Simon Simonsson* hade vid sin ankomst till *Helsingör* icke velat antaga styrmannen. *Hans Andersson* hade måst betala styrmannens resa och uppehälle.

Att denna gård i hörnet av östra Hamnen och Sillgatan återuppbyggdes under sommaren 1770 efter den stora branden 1669 kan man sluta sig till av följande passus i resolutionsboken 1670 den 27 juli: "Alldenstund en eld i aftons är löskommen uti *Simon Simonssons* hus genom att en liten piga, sökandes efter en nedfallen penning, tå hon tappade brennevin, kom hans där hos liggande liin för när med *Liuset*. Och han icke annat hafwer att enskylla sig med, än att han med sin hustru war stadd hoos sin nye byggning och arbetsfolck, och allenast små bunt liin hoos *Brennewinet* liggande hade." *Simon Simonsson* fick plikta med 60 mark för vanskötsel samt med förlust av sitt brännvinsbränneri.

Simon Simonsson Schultz avled av gulsot vid 51 års ålder och begravdes den 17.9.1682. Han var gift 3 gånger 1/ 5.2.1654 med *Magdalena Kradepool*, född 21.7.1658, begr. den 17.2.1678, dotter till *Henrik Kradepool d.y. och Neltje Clagesen*; 2/ den 23.7.1678 med *Dorothea Weddinghuusen*, född 1648, död i barnsäng 1679 och begravd 14.4 s.å, dotter till *guldsmeden Albert Weddinghuusen och Margareta Kradepool*, född 1634, död 1731; 3/ 4.11.1679 med *Anna Katarina Kieser (Keyser)*, född 1643, begr. Chr 3.4.1724, 81 år gammal, förut gift med *Henrik von Lengerken*. Den 27.11.1682 utsågs förmyndare til *Simon Simonssons* barn *mågen löjtnanten i amiralitetet Johan Svensson* (gift med dottern *Magdalena*, född 16??, levde 1704), *Christan Pettersson* och skepparen *Petter Hasselberg*.

Arvskiftet i *Simon Simonssons* bo gav anledning till ett flertal processer. Den 4.2.1686 begärde *jungfru Martha Schuder* sitt arv av sin förmyndare och morbror *Simon Simonssons* sterbhus. Hennes mor *Simon skomakares* dotter *Helena Schultz* hade den 8.2.1652 gift sig med *Wilhelm Schuder*. *Martha Schuder* gifte sig den 5.10.1687 med *Torbjörn Rosenbeck*.

Den 8.3.1686 tvistade *Simon Simonssons* efterleverska *Anna Catharina Kieser* med sin styvmåg *Bruno Plander* (gift 15.11.1685 med *jungfru Magdalena Schultz*).

Den 3.11.1687 klagade *Wilhelm Arens* i en så vidlyftig muntlig relation, att han ombads skriva ned den, över att han och *Martin Opitz* inte kunde fullgöra sina förpliktelser som förmyndare för avlidne *Simon Simonssons* barn. *Rådman Sven Areel*, som var sterbhusets kurator, lät dem aldrig se en bokstav utav sterbhusets dokumenter. Inte heller hade de någonsin fått se dess inventarium eller fått veta, vad lösören, som fanns där.

Simon Simonsson dcn yngre ansåg sig vid rätten den 23.1.1688 icke kunna ge sin syster *Martha Schultz* och sin broder *Henrik Schultz* (förmyndare *David Andersson*) deras moderne och fäderne, då det innestod i gården, som *Christian Altesleben* övertagit (se nedan) samt vidare i de utauktionerade lösören, som han själv mottagit och anammat. Dessa erbjöd han sin syster. Han tillsades av rätten att tillfyllest ge sin syster sitt resterande moderne. Den 7.2.1688 påminte rådman *Areel* om att *Martha Schultz* för en kort tid sedan erhållit 120 daler av sitt arv i penningar. Man måste, menade han, tänka på framtida ansvar för hennes arv i den händelse hon skulle bli gift och finge man. *Martha* tillfrågades om var hon hade gjort av med de pengar, som hon nyligen erhållit. Hon svarade, att de var i gott förvar hos hennes mormoder. Stadsbudet skickades hem till hennes mormoder *Nelkie Kradepool*, som berättade, att hennes dotterdotter köpt råg för en del penningar men att hon, hennes mormoder, hade ingenting av hennes penningar hos sig. Rätten gav *Martha* ”en correction för osanning” och frågade, var rågen låg, som hon hade köpt. Den låg hos hennes mormoder, sade hon, hur många tunnor det var, visste hon inte. Hon ålades att till nästa rådstugudag redovisa för dessa sina arvspenningar, som hon erhållit. *Martha* eller *Märtha Schultz* omtalas i magistratsprotokollet i nov 1693 som bosatt i Stockholm.

Den 7de och tionde oktober 1695 begärde *Peter Simonsson Schultz* att få sina arvspretentioner i sin sal faders sterbhus uppklarade. Hans tid medgav inte, att han längre uppehöll sig på orten. Den 21 oktober förklarade han sig vara segelfärdig men förbjuden att resa från staden. Enligt uppgift i EIIa:17 var han 1704 guldarbetare i Stockholm.

I ett mål den 11.6.1694 mellan *Simon Simonssons* arvingar och *Torbjörn Rosenbeck* representrades änkan av sin son *Gerhard Schultz*.

I magistratsprotokollet 1706 (sid. 488) omtalas en annan son till *Simon Simonsson d.ä.*, då det säges att *Salomon Schultz* var bror till *Magdalena Schultz* och till löjtnant *Johan Svenssons* hustru *Maria*. Men *Salomon* och *Gerhard* var kanske identiska: *Salomon Gerdt* var döpt 25.7.1680 som son till *Simon Simonsson d.ä.* och *Anna Catharina Kiesel*. Han gick till sjöss och angavs 1703 vara död i Holland efterlämnande 200 d smt, som ärvdes av halvsysstrarna.

Christian Altesleben.

1683–1701

Under 1600-talets sista decennier bodde i Göteborg två bröder *Christian* och *Adam Altesleben*, vars nationalitet förefaller osäker. Av dem tycks *Adam* först ha anlänt till Göteborg. Han omtalas redan den 19.9.1670 i magistratens protokoll som ”*Henrik Groots* i Hamburg tjänare *Adam Altesleben*” och den tionde oktober samma år som ”*expiditeuren från Hamburg*” *Adam Altesleben*. Den 13.5.1682 berättar protokollen om ”*Adam Altesleben*, borgare från London, som nu för tiden här residerar”. *Adam Altesleben* var måg till rådman *Paul Rokes*. Han begravdes D 19.5.1706 (bou 1706:357, 361 a)

Adam Alteslebens yngre bror *Christian Altesleben*, född 1661, död 1703, gifte sig den 23.5.1683 med *Simon Simonsson Schultz d.ä.* styvdotter *Anna Cecilia von Lengerken*, dotter till *Henrik von Lengerken* och *Anna Catharina Kieser*. Samma år sålde *Simon Simonssons* arvingar hörngården vid Östra Hamngatan till dessa nygifta makar för 1600 rdr. Avsikten var, att gården skulle betalas med det arv *Anna Cecilia* erhållit efter sin farmoder *Cecilia von Lengerken* men pengarna var utlånade till hennes svåger *Adam Altesleben*, vars hustru var dotterdotter till *Cecilia von Lengerken*. Redan den 2.10.1684 och sedan ånyo den 13.7.1686 krävde *Anna Cecilia v Lengerken* sina arvsmedel av svågern *Adam*, som vid det sistnämnda tillfället var bortrest från staden. Han hade ingenting mer att betala med än en kronofordran i ett pantegods i Medelpad. *Christian Altesleben*

och hans hustru Anna Cecilia möjligheter att betala Simon Simonssons arvingar inskränkte sig till deras krav hos Adam. Rätten förehöll den 18.4.1687 sal Simon Simonsson Schultz barns förmyndare Martin Opitz och David Andersson samt Simon Simonsson den yngre och Henrik Simonsson, att Christian Altesleben träget anhöll om slut i det köp han ingått om Simon Simonssons hus och gård. De ansåg, att barnen kunde ta skada om de som betalning antog Adam Alteslebens fordran i pantegodset (som Jacob v Akern disponerade över). Christian Altesleben svarade, att "om han skönt hade andra medel, så ville han dock icke (en gång till) betala det han en gång för dett betalt haver". Han begärde dom av Kungliga hovrätten. Rätten lovade den 21.4.1687 Christian Altesleben att få behålla huset för de 1 600 d smt han hade skrivit kontrakt om men eftersom hans bror hade avlagt ed på att han icke ägde andra tillgångar än pantegodset måste Christian nöja sig med detta – det är ont att taga pengar, där inga finnes.

Christian Alteslebens köp av tomterna klandrades av *skräddaren mästare Peter Holm*. Han hävdade sommaren 1787, att hans avlidne svärfader *kopparslagaren Börge Göttersson* hade övertalats av sin granne sal Simon skomakare att ta emot ett arrende på 13 rdr och ett par stövlar om året för att på dessa tvenne halva baktomter med utfart åt Sillgatan få uppbygga ett garverihus, eftersom Börge själv inte hade bebyggt dem. Denna begäran framfördes, trots att Simon skomakare själv ägde två hela tomter vettande mot Östra hamnen av full längd och bredd. Simon skomakare uppförde sitt garveri på Börges baktomter och efter den stora eldsvådan 1669 uppförde Simon Simonsson det på nytt tillika med ett bryggeri. Enligt skräddaren Peter Holm hade Börge Göttersson såväl under sal pres. Peder Knutssons som under sal pres. Gripenklous tid försökt att få det uthyrda igen. Petter Holm klandrade emellertid köpet förgäves. Den 10.7.1687 bevisade rådman Areel som kurator för Simon Simonssons sterbhus, att Simon Simonsson hade fastebrev på de omtvistade tomterna och att Börge kopparslagare hade fått se detta, när han hade gjort klander. Rätten hävdade t.o.m. att Simon skomakare ägt tomterna före 1644.

Den 14.11.1689 gjorde Anna Cecilia von Lengerken en offentlig skriftlig avbön för att hon i brev den 3.12.1687 samt inför rätten den 5 april förolämpat *assessorn vid Göta hovrätt Gustav Gustavsson Örnevinge* på grund av hans behandling av tvisten om gårdsköpet. Hon avled vid 28 års ålder 1691 (begravd 15.2.1691). Hennes mor Anna Catharina Kieser och bröder Henrik och Anton Georg von Lengerken vände sig i rätten den 17.8.1693 mot Christian Altesleben. De begärde redovisning för vart de ägodelar, som fanns i sterbhuset vid dennes hustrus död hade tagit vägen. Anna Catharina Kiesers bitterhet över dotterns död vändes också mot rådman Areel, vars trakasserier mot Anna Cecilia i samband med gårdsköpet hon ansåg hade lett till dotterns död. Nu hoppades hon, att dottern var "i nåden hos Gud". Den 7.9.1693 (EIIa:9) hade hon instämt Christian Altesleben på grund av dennes omgifte utan avvitrning av barnen i det förra äktenskapet. Den nya hustruns namn är icke nämnt i Kristine kyrkböcker. Hon avled av den "häftiga sjukdomen" ("ander hitzigen Kranckheit") hösten 1697 (begravd den 5 november). Den 7.12.1698 skaffade sig Christian Altesleben sig en tredje hustru i rådman Christian Schottes dotter jungfru Catharina Schotte.

Torbjörn Rosenbecks hustru hade 1694 arvspretention i Christian Alteslebens hus (se ovan om släktskap).

Christian Altesleben erhöll den 25.4.1695 burskap i Göteborg som handlare och gästgivare men kallas också garvare. Magistraten avskog 1699 Alteslebens anhållande om monopol på "Loogarveriet och dess idkande" i Göteborg utan något intrång av skomakare och remsnidare. "Sedan stadens begynnande har ingen särdeles Logarvare varit utan Loogarveriet hade alltid följt skomakeriet och därav alltid dependerat utan giordt klander, wisandes iembwäll åtskillige lährebreff

som skomakare. Embetets ledamöter företedt hafwa, at dhe både skomakare- och loogarfware-handtverket lärdt hafwa och ehuruwäll Christian Altesleben förmenar hans antecessor (d.v.s. Simon Simonsson Schultz som gårdsägare) hafwa warit allena garfware, och at han, som rummet och platsen efter honom bekommit, måtte få tillträda garferi allena och sålunda utestänga dem, som alltid det idkat hafwa, så har dock likwäll bemälte dess antecessor, som warit kallad Simon Simonsson den äldre, ingen speciell frijheet der wid ägtän at densamma warit extenderad till samtliga skomakare, eftersom han sielf war tillika en skomakare. Det har och Altesleben sielf inför Magistraten måst tillstå, at han sielf intet mächtar upprätta eller utföra detta arbetet, eftersom han är en medellös man, williandes betiena sig af andras förskott. Det såg ut som om någon annan, som war förmögen och som satt i andra fördelaktiga näringsmedel, wille betiena sig af en sådan gynnsam frijheet under Alteslebens namn. så skulle skomakareembetet, som war en 40 man stark eller så till antalet och som hade sin mästa fördel af ett nytt läders beredande, råka i största fattigdom, emedan ey så många mästare på en ort kunna nära sig af ett handtverk och särskilt inte här, där så många hemliga ingrepp af soldater och slikt annat folk föröwas, Samtliga skomakare klaga också öfwer den skada, som tillfogas dem genom införseln af utländska skor” (lodgarvning = vegetabilisk garvning).

Christian Altesleben stämdes den 16.8.1699 inför kämnärsrätten av grannen *Hans Hansson d.ä.*, som anklagade honom för att ha skadat hans hus och vägg samt tak och rännor. *Bisittaren Sven Muus*, stadsfiskalen och skulten Fagg skulle besiktiga skadorna,

Christian Altesleben försökte också försörja sig som gästgivare. I maj 1699 (EIIa:15. 15.12.1699): ”Hoos Christian Altesleben ähro möket skiöna logementer, nembl neder i wåningen 2 stora stugor sampt en Cammare, alla med kakelongnar. Äfven i huset ähr en stor Capitall sahl samt 3 Cambrar med spis och kakelongner och dessutom 2ne stora Cambrar uthan kakelongnar, som han dock lofuar wille skaffa der så påfordras. Item äfuen i huset et wakert kiök, som fremmande kunde betiena sig af, Item gårdsrum och port till wagnar, stall och andra goda lägenheter att en hop fremmande kan logera dhär, hustruen försäkrar också för betahlning wäll at accomendera huar och en som fremmande kommer”.

Troligen räknade man inte komedianerna till de förnäma gästerna, i varje fall inte, när de inte betalade räkningarna. I augusti 1699 vände sig skulten Anders Fagg mot kvinnspersonen Elin Nilsson, som hade tjänat hos Christian Altesleben. Nu hade Altesleben beskyllt henne för att ”ligga i daseri” med en av komedianerna, som logerade i Alteslebens hus, varigenom hon befunnits vara havande. Nej, det hade hon blivit tidigare i Fräkne härad, sade pigan. *Comedianen Christian Kunst* inställde sig i rätten den 18.8.1699 tillsammans med avlidne *Salomon Klockaus* (begr. Chr 10.8.1699) kreditorer. Sedan kamraten hade avlidit hade Kunst råkat i stor skuld. Christian Altesleben hade lagt beslag på hans teater och kläder, varför han omöjligt kunde betala de skulder han hade ådragit sig här i Göteborg. Kunst föreslog, att kreditorerna på hans bekostnad skulle sända en man med honom till Karlskrona, dit han närmast tänkte bege sig med sitt sällskap, och där han kunde betala sina fordringsägare. Alla kreditorerna var nöjda därmed utom Christian Altesleben, som hellre ville behålla sin pant och de bräder, som han fått arrest på. Antingen ville han ha kontanta penningar eller också kunde han acceptera cautionister här i staden. I början hade han inte varit ackorderad att hysa komedianerna mer än en månad men på justitieborgmästarens order måste han upplåta sitt hus ännu längre och justitieborgmästaren hade sagt sig vara man för att Altesleben skulle få betalt. Altesleben ville på intet sätt disponera sig att återlämna teatern eller kläderna till komedianerna och utan dessa kunde de inte förtjäna något vare sig till hans eller övriga kreditorers betalning. – Saken remitterades till justitieborgmästaren

Vid kämnärsrätten den 6.12.1699 försökte man slita en tvist mellan *Christopher Christophers-sons änka Johanna Schröder* och Christian Altesleben. En gång hade Johanna Schröder sänt sin *köpgesäll Bengt Olsson* för att kräva betalning för hampa. Christian Altesleben hade sagt att ”hampan intet doger, hwarföre han inga penningar gifwa wille”. När Bengt Olsson fordrade igen hampan hade Christian Altesleben svarat ”Iag flyr intet godz ifrån mig, ty det doger inte. Men hör (lin) will Iag gifwa henne derföre.” När Bengt Olsson återkom i samma ärende fick han samma svar men ”det der hoos, att han önskade det hampan låge på torget och sutte Eld deruti, och hon Mad. Schröder der ofwanpå”. 13.12.1699: En synnerligen framgångsrik månglerska och soldat-hustru *Lisbeth Lars Hahle*, bosatt på Kvarnberget (se biografi där), som slutade som förmögen farmor till *stadsbefallningsmannen Thomas Landborg* (bou 1752, EIIa:13, se 10.33) användes ofta som skickebud av Johanna Schröder. Lisbeth hade en gång i Christian Alteslebens bod sett någon hampa ligga, som var ”rutin” som mäsk. Christian Altesleben hade sänt sin piga till Johanna Schröder för att klaga. När pigan återkom fick hon bannor för att hon inte utträttat sitt ärende rätt. Altesleben hade då sänt Lisbeth tillsammans med pigan för att be Mad. Schröder återta sin hampa. Pigan hade haft en ”brua” (knippa?) av den förruttnade hampan med sig; Lisbeth och pigan hade inte fått tala med Madame Schröder själv utan med dottern, som de erbjudit att återta hampan. Dottern hade då svarat: ”Det gör Mor inte, ty han är så god för honom som för oss”. Madame Schröders piga hade krävt betalning för hampan flera gånger. Första gången ville Christian Altesleben inte se någon räkning, ty hampan ”doger inte”. Andra gången hade han sagt sig sålt bort hampan ”Iag skall see till påsten klockan 12 eller 1, att Iag kan få ihop penningar att ge henne”. Tredje gången bjöd han ved, ärter och gryn för hampan, sådana varor, som han själv fått för den. Eftersom Johanna Schröder icke var nöjd med att sådana ”sakur” lovats henne och inte kontanta penningar, så hade hennes piga sänts tillbaka till Altesleben igen. Altesleben visade då pigan några lockar av hampan och sade ”sådan war han och har Iag med er inte att beställa utan låt eder matmoder sielf komma till mig” och sedan hade pigan varit där ytterligare en gång, då Christian Altesleben erbjudit henne komedianernas kläder i betalning, vilket hennes matmor ej heller ville antaga utan hade låtit stämma honom.

Jöns Lind, som handlade med hampa, blev inkallad och tillfrågad, om det var vanligt, att det fanns hampa, som var så rutten inuti, som Altesleben hade beskrivit denna, ”hwilken swarade her till negativ, emedan der wisse edswurne wrakare äre, som honom i Riga inpacka, dock kunde wäl ibland någon låck finnas rutin inuti men utanpå kunde ofta hända, att ett lisspund eller något kunde blifwa förskämd på den kanten, som kommer att liggia emot skiepsbordet”. Av detta ville Altesleben låta påskina, att hampan var ompackad här och att sådan rutten hampa hade inlagts med flit (”willia”). Men Jöns Lind förklarade, att hampan omöjligt kunde stuvas och packas ihop här, som i Riga ”hwarest dee hafwa instrumenter därtill”.

Nyårsaftonen 1701 behandlade magistraten i en skrivelse (Ba:15) Anthon Georg von Lengerkens klagomål över den oförrätt, som borgaren Christian Altesleben skulle vilja tillfoga sin egen dotter, som var von Lengerkens systerdotter: ”Sedan som år 1691 emot den tiden Christian Altesleben var sinnad att träda i ett annat gifte och barnen skulle avvitrats, var barnens modernefränder nöjda med att halva inventarieinnehållet deltes barnen till.” Barnets mormor Anna Catharina Kieser och morbröderna Anthon och Henrik v. Lengerken hade åtskilliga resor sökt utverka att såväl arvet som själva barnet och målsmanskapet skulle tas ifrån fadern men icke kunnat förebära några laga skäl till detta. Både kapital och arv fick stanna hos fadern mot garantier: räntan skulle komma fadern till godo till dotterns nödtorft och uppfostran. – Avund och ovilja hade rått mellan von Lengerkens och Christian Altesleben, så att de ej kunde tåla eller lida varandra.

Trots sina brokiga försök att finna en tillräckligt givande försörjningskälla för sin familj kunde icke Christian Altesleben behålla sin förnämliga gästgivaregård. Gården uppbjöds 20.8.1700 av madame Johanna Schröder och Anders Andersson i Surte för skuld. För 1 700 d smt och en anse- nlig diskretion såldes Christian Alteslebens hus i hörnet av Sillgatan vid Östra Hamnen mellan avlidne handlanden Hans Hanssons änka i söder och Petter Holm i öster till rådmannen i Kungälv Hans Hansson Busck som erhöi uppbud 15.7.1701. Uppbudet hade föregåtts av en brevväxling mellan magistraten och Hans Hansson om hans intenderade uppbud på Christian Alteslebens hus och hans intention att flytta hit och vinna burskap i Göteborg (Ba:15, 11.7.1701).

Vid uppbudet borde iakttagas, skrev magistraten

- 1) ”att köpesumman bör vara uthnembd [angiven]”
- 2) Stadens rättighet därav, som var 30-penningen, skulle erläggas, innan uppbud kunde ske, ”wa- randes uti Konungens reglemente express förbudt att dessinnan gifwa lagfart åt någon ehvem han ock vara månde”.

Altesleben häftade i skuld för sina barns ansenliga mödernearv, varför det var magistratens var- ning, att herr Rådmannen icke utbetalade något av köpeskillingen, innan Altesleben försett sig med magistratens skriftliga tillåtelse.

Magistraten skrev den 2.5.1702 (Ba:15) att den avgjort en tvist mellan skraddaremästare Petter Holm samt Hans Hansson i Kungälv om två halvtomter. Alteslebens dotters förmyndare kunde inte erhålla sitt möderne, innan denna sak avgjorts genom kunglig resolution.

Magistraten skrev 8.3.1702 (Ba:16), att garvaren Christian Altesleben för någon tid sedan flyttat här ifrån staden och slagit sig ned på landet under häradshövding Sundbergs jurisdiktion, där han nyligen avlidit. Han ägde en dotter med sin första hustru avlidna Cecilia von Lengerken, som borde avvitrats sitt fädernesarv. Hans änka Catharina Schotte gifte om sig med Olof Fahlberg, först komminister i Alingsås, sedan 1718 i Norunga [död 1735]. I Alingsås levde prosten och Olof Fahlberg i sådan fejd med varandra, att båda liksom komministerhustrun avstängdes från nattvarden (Warholm II, s 578).

Släkten Alteslebens Göteborgshistoria blev inte långvarig om man endast räknar med de manliga ättlingarna. Detta framgår av en attest återgiven i magistratens registratur den 4.9.1741 (Ba:46) angående framlidne *kaptenen Paul Altesleben* enl Gbg bou 1706: 357 son till Adam Altesleben). ”Utom den kunskap Magistraten s ledamöter ägde så hade Theologie Doktorn och Pastoren vid Tyska Församlingen Georg F. Niehenck och köpman Melchior Sponsetzer intygat, att inga när- mare arvingar fanns efter Paul Altesleben än hans syskonebarn madame Christina Altesleben, handelsmannen i Alingsås Joseph Pens hustru och hennes sisters Maria Alteslebens tvenne döt- rar Sara och Anna Cecilia von Lengerken, den förra handelsmannen Harrie Schultz hustru, den senare framlidne stadsbudet Erik Lissanders änka.” (Vigsel 1.9.1738, hon omgift 28.12.1742 med stadsbudet Nic. Hadelin). Tilläggas kan att Maria Altesleben, född 1690 som dotter till Christian Altesleben och hans första hustru Anna Cecilia von Lengerken, hade den 27.12.1707 gift sig med *handl. Jürgen von Lengerken* (begr. Chr 6.3.1717, död i fläckfeber),

Nästan ingenting är känt om Hans Hansson Buscks härstamning. Wilhelm Berg offerar i sina Ge- nealogier över Göteborgssläkter, renskrivna i en maskinskriven upplaga på Göteborgs landsarkiv, hela tre foliesidor åt att avliva en vildsint teori om att Hans Hansson (vars namn Busck icke ut- skrives i uppbudshandlingarna, först i tomtöreslängderna) skulle vara son till Nicolaus de Buse, Seigneur de S:t Aulbin le Guinchart, markis de Fresnay. Kung Ludvig XIV hade i brev till Karl

XII den 18.4.1699 ackrediterat denne som sin ambassadör extra ordinarie men redan den 16.6.1701 blev han återkallad. Berg undrar, hur någon skulle vilja lämna det glänsande livet i de adliga kretsarna i Paris för att slå sig ned i Kungälvs idylliska småstadshåla. Och anmärker på att Hans Hanssons patronymikon ju faktiskt var Hansson och inte Nilsson. Han slutar: ”Den fullkomligt säkra släktledningen börjar således med Hans Hansson Busck.” – Men man kan ha skäl att fråga sig om inte Hans Hansson är identisk med den ene av *Kungälvrådmannen Jon Nielssons* båda styvsöner *Sven och Hans Hanssöner*, omtalade i Kungälvs rådhusrätts domboksprotokoll den 24.8.1663 med anledning av att Jon Nielsson då lät läsa upp ett skifteskontrakt mellan sig och dessa båda. Den 26.8.1689 omtalas, att härads skrivare Mårten Borg insinuerade en obligation Charta sigillata 1.7.1689 på 100 rdr Courant som rådman Joen Nilsson utställt till sin broder *Herr Claes (Nilsson) i Foss* och satt sin åkerjord i pant. Det är inte omöjligt, att denne rådman Joen Nilsson var identisk med Joen guldsmed, som den 17.2.1663 betalade för sin hustrus lägerstad i kyrkan (jämför med datum för skiftesbrevet ovan). *Joen Nielsson guldsmed* skänkte 20.2.1651 15 rdr till kyrkan. – Saken är inte utredd. Om rådman Joen Nielsson kan vidare berättas, att han den 13.9.1690 krävdes sin betalning för att han varit riksdagsman 1675 och tillsammans med räntmästare Claes Brun nämns som arvtagare till borgmästare Hans Sticker den 21.7.1690.

Rådman Hans Hansson hade en son Sven, vilket antyder, att det inte var omöjligt, att han hade en bror med detta namn. – Att han var en väl etablerad man redan innan han 1701 flyttade till Göteborg framgår av att han kallades rådman den 27 januari, då han framvisade ett Marstrandsprotokoll, att borgarna där Bertil Swendsen, Bengt Hansson Brogård och Petter Hansson vardera ägde en åttondel i kreyerten S:t Jacob, som lastat 350 tolfter bräder och 30 skeppund stångjärn: resterande 5 åttondelar ägde Hans Hansson själv.

Så färgstarka anekdoter, som det föreligger om Christian Altesleben, hittar man inte beträffande Hans Hansson Busck. Studerar man Almquists Göteborgs stads historia hittar man dock en del fakta om honom. För det första tycks han aldrig ha blivit rådman i Göteborg – den titeln härrör från hans tid i Kungälv. 1712 nämns Hans Hansson bland dem av stadens societet, som betalade skatt för peruker. 1717 begärde minuthandlarna utan framgång, att Hans Hansson Busck skulle utses till ålderman för handelsgillet (Almquist II:420). Ett mera pikant inslag är den kontrovers, som Hans Hansson Busck hade med magistraten rörande inkvarteringen av några turkar, tillhörande de fordringsägare, som följt Karl II hem från Turkiet. ”Stadskvartermästare Klint krävde logi för dem hos Busck men denne som redan hade en kaptan med familj inkvarterad i huset, vägrade att ta emot de objudna gästerna, och hans son stödde med handbegrifligheter faderns argument. Saken drogs inför magistraten, som ålade Busck att skaffa turkarna logi.” (Almquist II:136 efter mag. prot. 23 mars, 10.4.1717.)

Som bosatta i Hans Hansson Buscks fastighet 1715 uppräknas han själv, sonen *Jacob Busck, löjtnant Fiellman* och *Jöns Holst*. Hade Hans Buscks hustru Barbara Holst levat 1717, så hade hon uppräknats i upphandlingslängden 1717 – där stod endast Hans Hansson Busck själv, drängen Hans Olsson och pigan Britta Andersdotter. Hans Hansson skattade för egen tobaksrökning och dottern *Catharina Buscks* sidenklädning. Det enda man vet är att Barbara levde den 4.4.1711, då hon skrev sitt testamente. Hans Hansson begravdes i Gustavi förs. 10.5.1720. Hans stolrum i kyrkan övertogs den 18.7.1720 av sonen auskultanten Anders Busck.

Någon gång under 1720-talet tycks gården öster härom (7.22ö) ha införlivats med denna hörnfastighet. Enligt Berg (I:1, 282) efterlämnade Hans Busck utom gård i staden Kungälv med tillhörande åkrar gård vid Östra Hamngatan i hörnet av Sillgatan bestående av två hela och två halva

baktomter, vilka såldes till Samuel Schütz för 6 000 d smt. Hela behållning i Hans Buscks bo var 16.617,15 2/3 d smt ”en ganska betydlig förmögenhet på den tiden”.

Östra delen av 7.22

RM (fr 1646) Börge Göttersson Kopparslagare R19 1643, 2 mtl, 1644: 3 mtl, 1651: 2 mtl (rote 9), Börge Giötersson kopparslagare 1658: 1, 1659: 1½, 1660: ½, 1661: 1½, 1662–63: 1, 1665–70 7.22

Gustavi tomtöreslängder 1670 (ej bebyggd)

Börge Göttersson var svärson till *skepparen Erik Tollesson*: se 4.17.

Den 17.7.1644 vände sig *Karin Olofs(dotter?)* och *Chirstin Larsis* i kämnärsrätten. mot *Ingrid Börge Kopparslagares* för skällsmål. Saken kunde inte avgöras, varför parterna ”hårdeligen” av rätten uppmanades att i fortsättningen avstå från sådant krakel och munbruk.

Lars Andersson Muus fordrade vid underrätten den 11.2.1647 contra 4 3/4 rdr av *Börge Göttersson kopparslagare* för en tunna salt och 11 pund tobak. Kopparslagaren erkände blott skuld på 3 rdr. Det övriga hade han betalt med arbete. Han dömdes att före nästkommande påsk betala de krävda 4 3/4 rdr. Om han hade något att fordra av Lars Muus skulle han inge sin egen räkning.

Margareta Jonsdotter begärde den 7.8.1648 i rådhusrätten inprotokollering av följande obligation:

”Undertecknad bekänner och härmed witterligit gör migh Börge Göttersson kopparslagars hava efter min begäran bekommit till låns och försträckning av Ehrlig och dygdesamma Matrona Margareta Jonsdotter 50 rdr — för vilka jag årligen skall ge 4 rdr i intresse. Och till en wissning och försäkring både uti kapital, ränta — pantsätter iag till H Marta mine tvenne halva tomter belägne näst intill Anders Helgessons gård och västra sidan. Och om så är, att bemälte plats bliver till köps, då skall h Marta hava preferentian framför någon annan där att behålla för så många penningar som en annan bjuder och sålunda sig avbetalt göra —

12 april 1648

Börge kopparslagares egen hand

Matthis Andersson

Noch haver jag fått av h Marta tiugi Rdaller at samma skrifta”

Erik Rasmussons hustru återfodrade vid underrätten 17.9.1652 en kopparkittel av Börge kopparslagare om 2 lisspund, som hennes moder hade lämnat honom att förbättra. Enligt Börge var det hans fader som hade tagit emot kitteln till att förbättra. Den ”wog” vid pass 25 pund. Han hade i sin tur en tunna öl att fordra.

Bengta Nilsis (Bengta Nils Bryggares) fordrade den 18 maj och 3.8.1653 i K 68 d kmt av Börge Kopparslagare, som han borde betala för sin svärmoder *Åhsa Lars Målares*. Börge förnekade genom sin hustru skulden. Han hade varken varit borgen för sin sal svärmoder eller ärvt eller njutit något tillgodo av sin svärmoders gods utan han hade fött henne som blind i tre år. Svärmo-

derns gård hade han inlöst av svärmoderns andra kreditorer. Parterna fick 8 dagar på sig att förlikas i all vänlighet, i annat fall skulle Börge kopparslagare lämna bevis på att han inget ärvt. Gode männen *Henrik Johansson* och *Sven Larsson Bryggare* förordnades den 31.8.1653 att förlika Bengta Nils Bryggares och Börge kopparslagare.

Oluf Larsson saltmålar berättade den 3.8.1653 vid underrätten, hur han året innan ingått kontrakt med Börge Göttersson kopparslagare, om att han med det allra första, när han hemkom ifrån hammaren, skulle göra honom en kittel och för vart lisspund skulle han efter vågen betala honom 14 d kmt, varav han strax gav honom på handen 24 d kmt. Oluf Larsson framlade därpå Börge kopparslagares till honom givna obligation, daterad 17.10.1652. Antingen skulle Börge kopparslagare fullgöra kontraktet eller återlämna honom de 24 dalerna kmt. Börge kopparslagares hustru förklarade, att hennes man hade hindrats att fullgöra kontraktet på grund av annat arbete. Eftersom kopparslagaren erkände kontraktet och det erhållna förskottet ålade rätten honom att antingen omgående fullgöra kontraktet eller betala tillbaka pengarna.

Börge kopparslagare fordrade (genom Oluf Claesson) i underrätten den 12.7.1654 Jöns Dalbo (genom hans hustru) vad som då resterade obetalt på hans Anno 1619 till hans föräldrar utgivna obligation.

Börge Göttersson kopparslagare fordrades den 30.8.1654 på en obligation utställd till *Börge Bengtsson* den 21.3.1654 på 297 rdr med 8 procent årligt intresse: Börge kopparslagare hade pantat sin gård som försäkring på betalningen. Kopparslagaren hade givit Börge Bengtsson ytterligare en obligation, denna gång på 27 rdr. Börge kopparslagare var icke nöjd med den likvidering gode män hade gjort på räkningarna. Obligationen sade han sig ha undertecknat i dryckesmål. Börge Göttersson kopparslagare föregav den 30.8.1654, att han icke hade varit tillstades att svara Börge Bengtsson på hans räkningar, då de i överrätten förordnade gode män hade översett dem och gjort sitt utspråk på dem. Nya gode män *Adam Herwegh* och *Dawid Amia* förordnades därför att innan nästa rättegångsdag ”i båda parter närvaro överse deras räkningar och var ske kan dem förlika eller sitt der på gjorda förslag ad referendum författa”.

Börge Bengtsson berättade den 11.10.1654, att Börge Göttersson kopparslagare hade inlagt en räkning till de den 1 september förenade gode männen, som han inte kunde godkänna. På de gode männens begäran ersattes David Amia med *Söfring Nilsson* att tillsammans med Adam Herwegh genomgå parternas räkningar.

Börge Kopparslagare representerades den 20 oktober av sin bror *Lars Göttersson*. Rätten beslöt då: Alldenstund de gode männen hade låtit inlägga sitt utspråk över parternas räkningar och sagt att de var likviderade undantagandes 416 rdr 26 öre smt, som Börge kopparslagare dömdes betala utan dröjsmål. Han skulle också erlägga 5 rdr 26 öre smt i sportelpenningar och i saken använda rättegångsexpenser.

Wilhelm Hunter smed begärde den 6.12.1654 i underrätten 7 rdr av Börge kopparslagare efter räkning. Börge kopparslagare begärde, att Hunter skulle visa en skrift, som kopparslagarens son hade underskrivit med sitt eget namn och som Wilhelm Hunter hade tagit av honom på de 7 rdr fadern blivit skyldig. Wilhelm Hunter visste inte att någon sådan skrift vara gjord dem emellan.

Börge Bengtsson (var det hans arvingar? han själv var död då) begärde i rådhusrätten den 7.3.1660, att Börge Götterssons (kopparslagares) obligation skulle inprotokolleras. Börge Göttersson hade i sitt trångmål fått låna 237 rdr av Börge Bengtsson mot 8 % ränta. Han pantsatte sin gård belägen mellan Hans Spalding i söder och Börge Bengtsson i norr.

Bengt Börgesson fordrade vid underrätten den 10.12.1656 arrende för 1643, 1644 och 1645 för ett hammarbruk ("Hambrebruk") vid Hreteström [?] i Vättele härad av *Börge Göttersson kopparslagare*. Han begärde, att Börge kopparslagare skulle tillhållas att betala honom för vart år vad andra efter kontrakt hade givit honom, nämligen 12 rdr om året. Börge kopparslagare sade, att han genom kriget dessa år hade hindrats att mer än en gång använda hammarbruket. Bengt Börgesson nedslog på rättens uppmaning sin fordran till 13 rdr men kopparslagaren ville icke låta sig bekväma att betala honom dem. Nästa rättegångsdag skulle han svara på Börge Bengtssons inlägga. *Lars Pedersson från Jönköping* ("Jeneköping") och *Börge Göttersson kopparslagare* berättade vid underrätten den 1.10.1656 UR sig vara förlikta om det arv, som fallit efter Lars Pederssons moster *Abeluna Eriksdotter*, att Börge Göttersson skulle till Lars Pedersson betala 19 rdr. Sedan skulle han njuta och behålla allt det arv, både i tomt och andra lösören, som Abeluna efterlämnat. Han skulle också svara för och betala all den skuld, som hon efter rättmätigt bevis var skyldig här i staden.

Börge Bengtsson med vittnen Tore Bergesson Böker och Börge Jonsson skomakare contra Börge Göttersson kopparslagare, som hade förolämpat Börge Bengtsson med skällsord och som vid underrätten den 25.4.1656 erkände okvädingsorden. De var dock icke så grova, som han anklagades för. Kopparslagaren dömdes efter 31 Cap Rådstugu B SL till 12 m smt.

Gustavus Fistulator 1665–66

Samuel Bedal 1666–68

Mr Johan Nobel skeppar 1666–67

Christen Persson 1668–70

Gården övertogs av

skräddaren Petter Holm

1674–81 M1676: 1 tomt

Gustavi tomtöreslängd 1675–81

Han var gift med Börge kopparslagares dotter *Margareta Börgesdotter*. Petter Holm vände sig i rätten den 26.9.1673 mot *Karin Andersdotter* och presenterade en vittnesskrift av Anders Olofsson och Ingerd Bengtsdotter, att de hade hört av (kroofadren?) Sven Andersson, att hans dotter Margareta hade i Nils pannebakares änkas hus, där Daniel Hansson arbetade, genom pannebakarens dotter *Elin Nilsdotter* fått se ett papper, där en smådevisa om Petter Holm och hans fästmö fanns upptecknad. Inför rätten nekade Margareta Svendsdotter sig ha sett visan hos Daniel Hansson men hon hade hört Tornbyggarens dotter tala därom. Hon hade frågat efter visan, eftersom det i den skulle stå om en lammköttssoppa, som hon hade kokat. Elin Nilsdotter hade inte heller sett visan men Sven Ambjörnsson och Pehr Hansson kom en gång och satte sig att skriva i hennes moders hus och talade då om visan. Sven Ambjörnsson sade sig ha sett några verser på ett papper hos gesällen Daniel Hansson men denne sade sig blott ha känt till namnen på de i smådevisan införda. När domen föll den 27.10.1673 nämnes Petter Holm och hans hustru. Karin Andersdotter pliktade 42 d smt plus 2 d smt expenser.

Sin östligaste halva tomt sålde Petter Holm och hans hustru Margareta Börgesdotter till mågen *handlanden Olof Andersson* för 310 d smt: den sades ligga mellan dennes gård i öster och Petter Holms gård i väster, uppbud 19.10.1708. Följaktligen står Olof Andersson i 1710 års tomtöreslängd som ägare till 1½ tomt medan Petter Holm blott betalade tomtöre för en halv tomt. Olof

Anderssons änka *Ingeborg Pettersdotter* står för dennes tomtdelar 1714 men hon gifte före 1715 om sig med *Jürgen Matsson*, som 1730 kallas *handelsman*. Om denna tomtfels fortsatta historia se 7.21.

Petter Holms västligaste gård hade 1720 övertagits av

remsnidaren Matthias Beckberg

Man kan sluta sig till att också han var måg till skräddaren, då man i Gustavi räkenskaper för den 17.12.1718 läser, att han hade köpt stolrum åt sin hustru *Maria Holm* (begr. som änka D 1.1.1744) efter hennes moder. (Tidigare hade han 20.5.1714 köpt stolrum till sin hustru *Anna Gertrud Gertrud Eriksdotter Grijs* (med vilken han gift sig 9.11.1710). men kallades då mästare Magnus remsnidare). Matthias Beckberg senior (det fanns också en junior) ägde också gård 4.31, kv. Bokhållaren (se biografi där), och det var den enda gård som står upptagen i hans boupppteckning 4.4.1743. Denna gård tycks under 1720-talet ha inköpts av ägaren till västra delen av 7.22.

Den sammanslagna fastigheten 7.22

Den fortsatta gemensamma ägarelängden för västra och östra delarna av 7.22 förefaller ha varit denna:

Handelsmannen Samuel Schütz d.ä. (ibland stavat Schutz eller Scheutz) var född 1676 som son till sadelmakaren Jacob Schutz d.ä. och Anna Iserberg. Han fick burskap som skeppare 22.7.1707 och blev konvojkommissarie. Han ägde 1730 ett flertal tomter utom 7.22: 3.72 (bakgård), 4.24 (4.29?), hans bebyggda tomt 9.24, Polism. Han begravdes 12.3.1740, 63 år gammal. I Christine kyrkbok fick han som slutbetyg: Hans slut var riktigt uppbyggligt, ty han dog som en, som valt bort världen och traktat efter himlen.

Kommissarie Samuel Schütz hade 1730–32 *kontorsbetjänten Anders Barthengren* och drängarna *Erik Lundström* (där redan 1730) och *Anders Danielsson* (1732 i stället *Håkan Håkansson*). Där bodde 1733–34 också sonen handelsmannen Herr Jacob Schutz.

1745 Fru kommissariskan Schütz

1750 Handelsman Johan Schütz (Gbg Drätsel FII 948), handelsman och fabrikör, 1723–1797, av någon kallad den ”mångsidigaste industriidkaren i 1700-talets Göteborg”, riksdagsman. Gift med Ulrika Olbers. Ägde 1790 reparebanan (1.38 Art. Stall) och 4.52. – 1.4, Idogheten 1775–90, 7.67, Nålmakaren 1750.

1750 Handelsman Hans Busch med drängen Petter Larsson och pigorna Marja och Annika.

Handelsmännen Anders Busch och Hans Busch: bör avse den tidigare ägaren av 7.22v Hans Hansson Buscks och hans hustru Barbro Holsts söner Anders (född 1694, död av slag 10.8.1782 och hans bror konvojkommissarien Johan Hansson (född 1690, begr. 10.12.1756, burskap 14.7.1715). Anders Hansson Busck inskrevs enligt Sjöström (sid. 101) vid Lunds universitet 1715 och sades 12.10.1719 ha avslutat sina studier. Blev 1723 kriminalnotarie i kämnärsrätten i Göteborg och senare civilnotarie. Han installerades som rådman 27.11.1735 och hade då i tolv år varit i stadens tjänst. Han blev 5.11.1748 justitieborgmästare med titeln hovrättsråd. Brodern Johan var gift med Anna Thalena Gathe (1694–1777), änka efter amiralitetslöjtnant Anders Torsson d.y., död 1711.

Hörntomten synes därefter ha övertagits av handelsmannen Anders Floréen (uppbud 20.12.1756 av 4 tomter vid Östra Hamngatan märkligt nog samma dag uppbjudna av kommissarie Johan

Busck, kanske därför att dennes köpuppbud sammanblandats med hans säljuppbud eller för att tomterna måste uppbyggas för att kunna säljas).

Handelsmannen Anders Floréen (som hade halvbrodern *bryggaren Olof Floréen*) fick burskap som handlande 8.9.1748. Han sysslade med försäljning av bomullslärf, kamelgarn, läder, bly m.m. och avled 9.1.1760. Han var första gången gift med Maria Lindborg (bou 30.3.1753), dotter till bryggaren Anders Svensson och Ingeborg Olofsdotter hos vilka gård 8.46, kv. Tenngjutaren, paret bodde. Andra gången var Anders Floréen gift med Clara Christina Liedberg, dotter till rådmannan Liedberg i Lidköping. Enligt bouppteckningen den 1.4.1760 efterlämnade han den stora förmögenheten av 49 534,29 d smt. Huset i hörnet av Sillgatan och Östra Hamnen med tapeter och 4 tomter värderades till 15 300 daler. Han efterlämnade också delar i fartyg (Berg I:2, s 32).

Det var tydligen detta stora komplex av fyra hela tomter, som av Anders Floréens änka såldes till hennes svågrar Johan Mikael Dahl och Sven Spargren. Uppbud den 28.5.1764: "Första gången lät Handelsmännen Herrar Johan Michael Dahl och Sven Spargren, efter skedde hembud till Naboerne, för Tjugu Tusende Daler Silfermynt uppbuda et uti hörnet af Sillegatan wid Östra Hamnen, emellan Urmakarens Johan Vogels och Stads Bodets Zacharias gårdar beläget Hus och Gård med Tapeter och väggfast innanrede, bestående af Fyra hela Tomter, hwaraf the twänne Framtomterna till samman hålla 85 1/2 fot i längden och 66 1/2 fot i bredden samt de begge baktomterna 80 1/2 fot i längden och 49 1/2 i bredden, Sweriges mått, Hwilket Hus och gård, i följe af then efter Afledne Handelsman Herr Anders Floréen then 28 Aug. 1760 Bouptekning, hans Enka Madame Clara Christina Floréen tillfallit på hennes lott i boet och hon med sin Faders, Råd- och Handelsmannen i Liedköping, Herr Hans Er. Liedbergs samråd, enligt Köpebref af d. sistl. Martii i tvänne witnens närwaro til förenämnde sina Swågrar Herrar Dahl & Spargren för ofwanberörde 20.000 d smt sålt, som Trettionde penningen af samma köpeskillning med Sexhundra Sextio Sex Dal 21 1/3 Silf.mt til Staden erlagt." (Avskrift gåva av S A Wilhelmsson den 19.2.1964.)

I tomtöreslängden står 1765 handelsmännen Dahl och Spargren men märkligt nog 1775–1800 åter framlidne handelsman Floréens änka för 4 tomter: i köpvillkoren ingick kanske att hon skulle få bo kvar på tomterna. Men detta motsäges av hon den 27.10.1780 till *Lars Kåhre* pantsatte "o-graverad gård på Sillgatan" på grund av borgen för makarna *L N Synnerberg och Maria Synnerberg*. Hos henne bodde 1785 *handl Fredrik Jeansson och David Dijksson*. 1807 kallas 7.22 Bоргaren Floréens avlidna änkas arvingars hus.

Senare uppbud av 7.22

handl Arfvid Carlsson	6.2.1826
körsnär J A Wockatz	31.5.1847

Senare uppbud av 7.22 Lit A

kamrer N Winberg	29.2.1864
grossh Henning Frisell	20.11.1871

Senare uppbud av 7.22 Lit B

lantbruk J C E Nolleroth	12.8.1867
lantbruk J Nilsson	22.9.1873

Senare uppbud av 7.22½

handl P B Nordblom	9.5.1831
vikt handl Joh Larsson	15.6.1840
grossh Henning Frisell	9.2.1857

Senare uppbud av 7.22 Lit B

fabriksidk P Pettersson	23.11.1857
kamrer N Winberg	29.2.1864
grossh Henning Frisell	20.11.1871